

Historien om Första världskriget förfalskad

Säkert har många med mig länge efterlyst en vettig förklaring till första världskriget. Ett alternativ till det monumentala tomrum om den verkliga orsaken till denna monstruösa katastrof, som ännu hundra år senare formar vår värld. Engelska historiska standardverk av storheter såsom Toynbee, Hobsbawm och nittioalets Lawrence James (*The Rise and Fall of the British Empire*) lämnar fler frågor än svar. Men man skulle inte länge behålla sina akademiska positioner (kanske inte ens livet) ifall man dristat sig till att presentera sanningen. Man behöver inte rada upp allt som stod på spel. Bara skuldfrågan med ett ruinerande krigsskandestånd... Emellertid, om nämnda populärhistoriker inte har något meningsfullt att komma med i skuldfrågan är man ändå ense om en sak: att mellankrigstiden blott utgjorde ett interregnum. Ett kort mellanspel inför en nytt än mer katastrofalt andra världskrig som resultat av det första.

Hidden History är skriven av helt andra. Gerry Docherty, skollärare och 'head teacher' respektive Jim Macgregor 'GP', d v s allmänpraktiserande läkare. Båda pensionerade skottar som med stort tålamod och energi gått till verket. Inte så mycket som skrivbordshistoriker med att bara gräva i offentliga handlingar. De skyldiga intrigmakarna i vad man kallar *the Secret cabal* eller *the Secret elite society* avfattade nämligen inte några komprometterande offentliga handlingar och var noga med att inte lämna något *paper-trail* efter sig. Dokument som skulle kunna komma dem på spåret. En amerikansk gruvingenjör knuten till Rothschilds fick till uppgift att sopa igen spåren direkt efter kriget. Lårar av graverande dokument forslades över Atlanten och sägs ännu ockupera källarvalven under Stanford University i Kalifornien.

Det mesta på pränt är förstås borta, bränt eller på annat sätt undandraget eftervärlden. Arthur Balfours än idag hyllade brev till lord Rothschild om Israel säkert enda internmeddelande bevarat till eftervärlden. Det finns dock andra handlingar, t o m hos de stora brittiska universitetsbiblioteken. Det som direkt kan dokumenteras är framförallt de direkta följderna medan verksamheten pågick. Om inte kriget i sig (där boken gör halt) utan nog med korrespondens och inte minst alla samtida fortlöpande mediakommentarer om den hemliga verksamheten. Ett fast grepp om politik, massmedia såväl som den akademiska världen har sedan dess garanterat tystnad. Allt för att hålla den engelska samhällseliten kvar vid makten.

Fundamentalt från start var övergivandet av hittillsvarande officiella devisen "*Splendid isolation*" och att 'det brittiska imperiet har inga vänner, bara intressen'. Allra minst hade briterna några europeiska vänner, endast rivaler. Den första alliansen var helt överraskande med Japan på andra sidan jordklotet. Britterna fick därmed, på främst skotska varv, bygga den moderna kejsrerliga japanska krigsflottan. Den som så framgångsrikt sänkte den ryska i rysk-japanska kriget 1905. Så att man slapp sätta de hotande ryssarna på plats själva. (That's what friends are for!) Just i de vatten där man bl a behärskade handeln med Kina alltsedan opiumkrigen halvsekllet tidigare. 1905 var också året för boxarupproret.

Nästa drag var Entente Cordiale, en vänskapspakt med – till och från – gamle ärkefienden Frankrike. Och därefter än mer överraskande för den brittiska allmänheten ett fördrag med Tsarryssland, tillsammans utgörande Trippelliansen. Samma Ryssland mot vilken man fört inte mindre än tre krig under 1800-talet: första Afghankriget, Krimkriget och så sent som bara några årtionden tidigare, the Second Afghan Campaign, lika misslyckad som den första. Litterärt beskrivet av Conan Doyles alter ego dr John Watson såsom ung fältläkare gravt sargad och försvagad av tyfus snart skeppas hem till London där han träffar Sherlock Holmes... Britterna läste allt sådant och häpnade över den sensationella vändningen. Och då kände man ändå inte till de dolda delarna i denna "vänskapspakt": att briterna förband sig att undsätta Frankrike i händelse av krig, indirekt även Ryssland. Allt i ett enda syfte – ett kommande storkrig mot Tyskland. Allt dolt för allmänheten såväl som deras valda företrädare i parlamentet.

Imperiet hade ingen armé att ensam ta sig an uppgiften. Dess överlägsna krigsflotta kunde på sin höjd blockera tysk handel. Detta hade nyss så pinsamt avslöjats i Sydafrika, där en miljonhövdad brittisk armé fått stora problem att bekämpa 40 000 boerkrigare. Ett tre år långt utdraget gerillakrig mot vita farmare som kom att urarta i koncentrationsläger för boerkrigarnas familjer som ”dog som flugor i svält och epidemier”, kvinnor och barn – minst 30 000 av dem. Så brittiska armén var avgjort inte fit for fight mot ens en liten bondehär, om än våldsamt överlägsen i antal. Syftet med den väldiga hären var egentligen att de flesta unga männen skulle stanna kvar och bilda bas för ett engelskspråkigt södra Afrika. Men de flesta återvände hem. Cecil Rhodes guldgruvor och diamantbrytningen i Kimberly (finansierat av Rothschilds) låg i träda efter kriget och få jobb erbjöds.

Här dyker det nya hatobjektet upp personligen; kaiser Wilhelm II med sitt uppmuntrande telegram till boerna i krigets inledning. Det som användes till att piska upp tyskhat på hemmafronten. Ett sällskap av engelsk elit pro primo initierat av Cecil Rhodes håller under hela 1890-talet hemliga möten hemma hos bankiren Nathanael ”Natty” Rothschild om att säkra och expandera imperiet. Efter Rhodes död utvecklade till ett veritabelt krigskabinett för att krossa Tyskland, imperiets främsta rival. Från 1901 regisserar man hela raden av snärjande ränker som pågick ända fram till krigsutbrottet 1914, senare kallat första världskriget. Bl a en propagandakampanj mot kaisern som i hätskhet väl kan jämföras med dagens mot Putin.

Franska revanschister nyttjades för att få med Frankrike. Krafter som ännu skar tänder över tyskarnas ockupation av Lorraine-Alsace i det fransk-tyska kriget mer än tre årtionden tidigare. (Fast Bismarck såg det som ett återbördande sedan Ludvig XIV en gång besatt provinsen då tyskarna var svaga och splittrade.) I öst lockade man Tsarryssland med ockupation av Istanbul och en öppning av Bosporen. Sundet mellan Svarta havet och Medelhavet som alltsedan London Straits Convention 1841 förbjöd passage av ryska örlogsfartyg. En blockad som hävdades först 1920 av nybildade Nationernas Förbund och som består än idag. Därav dagens ryska flottbas i Syrien.

Okänt hur mycket tsaren personligen förstod om vad som stod på spel – att kasta ut sitt Ryssland i ett ytterst kostsamt och riskfullt krig. Men fula fiskar urskildes, betalades och sattes att tjäna gruppens syften. En svekfull tsar-rådgivare fångades på kroken och i Frankrike fick man slutligen den koleriske tyskhataren Raymond Poincaré utsedd till republikens president. På hemmaplan blev prinsen av Wales, den blivande Edward VII, en oersättlig tillgång. Prinsen vars utsvävande livsstil krävde fonder långt utöver sitt apanage kompengades generöst av Natty Rothschild, medlem av den inre kretsen redan från start. Och Winston Churchill förstås, självpåtagen hjälte från boermassakern, men bara en i raden. Fler bekanta namn förre konservativa premiärministern Arthur Balfour och ”socialisten” David Lloyd George senare samregerande med liberalen Herbert Asquith. Allt oavsett skiftande regeringar.

Tyskättade drottning Victorias avkomma fyllde vid sekelskiftet snart sagt varje kungahus i Europa, men sonen prins Edward var fullblodsanglofil. Efter moderns död 1901 sändes han såsom Edward VII på charmoffensiv per excellence till Europas huvudstäder och kungliga hov. Han var långt ifrån den ytlige lebeman som pådyvlats, snarast tämligen påläst och en mästertalare, utan vare sig manuskript eller dagens teleprompters. Mest populär var han i Frankrike. Utdelande hedersbetygelser till höger och vänster, ordnar till smärre italienska diplomater och ridderskap högre upp. Här gällde det att skaffa vänner. Även Gustav V på Stockholms slott fick en påhälsning. Dock mindre framgångsrikt; svenska hovet sågs som tyskvänligt genom hela kriget. Med dagens avslöjanden snarast en merit. Krigshetsarna fanns i London, inte Berlin! Kaisern hade med avpolletteringen av Bismarck gjort sig av med det värsta preusseriet.

Det var en långsiktig historia. Edward VII hann dö och ersättas av inte mindre imperialistiske sonen

George V. Han som under brinnande krig 1917 lät döpa om det brittiska kungahuset från tyskklingande Sachsen-Coburg-Gotha till huset Windsor. Bankirfamiljen Rothschilds fick en ny arvinge i Lionel, en blåkopia av fadern. Det framgår inte av boken men han lär ha erbjudit lånegarantier för att få med amerikanerna i båten. Och fick vad man betalade för. Ett kavalleri á la Teddy Roosevelts *rough riders*, bättre lämpade att jaga Emileo Zapata än ett europeiskt skyttegravsrig. Nu utrustade från topp till tå med allt från brittiska vapen och uniform till de typiska platta stål hjälmarna (man kan se dem ännu 1941 på Hawaii i filmen Här ifrån till Evigheten) drog de sent omsider i fält, men hann knappast delta i något avgörande slag. Hur denna motvilligt värvade skara kan ha avgjort kriget en gåta. Som ammunitionsleverantör var Wilsons USA dock oöverträffat. I farten med Cunards Lusitania redan våren 1915.

För att göra en lång historia kort; i slutkapitlen 26 och 27 – de i särklass mest avslöjande – sammanlöper trådarna inför ett slutgiltigt avgörande. Må de bära eller brista. Allt förhållande, all *skullduggery* för att prata originalspråk – in i det sista. Frågan som diskuterats mest av historikerna är vem eller vilka som mobiliserar först. Tyskland var i vart fall sen, näst England som trycker vassen. Har britterna något hemligt biståndsavtal med Belgien? Utrikesminister sir Edward Grey mumlar om inbördeskrig i Irland och vägrar ge besked. Men läget är kritiskt för tyskarna som ser snaran dras åt när först Ryssland och sedan även Frankrike mobiliserar. Franska trupper rör sig redan uppåt Lorraine-Alsace. Man hotas av öppet tvåfrontsrig. Och blockad och massvält om även England ansluter sig. (Ursäktat tempusskiften men det är stor dramatik, även om vi alltför väl vet hur det hela avlöper.)

Skotten i Sarajevo ökar spänningen men räcker inte att tända brasan. Plan B – att använda Irland och påstådda tyska vapenleveranser som *casus belli* behöver aldrig aktiveras. Kaisern förklarar Frankrike krig och hans arméer tvingas ta sig genom Belgien för att försvara sig. Ett brittiskt biståndsavtal med ”neutrala” Belgien kommer så plötsligt i dagen. George V förklarar Tyskland krig den 4 augusti 1914. London står berett med sin smygmobiliserade armé redo att skeppas över kanalen. Officiellt deklarerad mobilisering och tyst dito är två vitt skilda saker. Fast Churchill som nyutsedd marinminister kommenderar sin flotta till alarmberedskap i Scapa Flow, marinbasen i Skottland, ens innan *något* beslut fattats. Alla 156 kanonbåtar som händelsevis just fredligt paraderat i London ända utåt Themsenmynningen. Han är entusiastisk. ”Aldrig förr har jag känt att jag verkligen lever!”, skriver han hem till hustrun.

Något helt annat väntar en generation landsmän. Trekvarts miljon unga britter stupar direkt på slagfältet. En miljon skadas, många invalidiserade för livet. Till det alla offer inkallade från hela samväldet. Hur många döda totalt i ”kriget som skulle göra slut på alla krig”? Tio, 15 miljoner? Det är svårt att kvantifiera och sammanfatta allt bedrägeri, masslakt och svält som följde. Docherty/Macgregor behöver närmare 500 sidor inklusive digert nätverk – bara att beskriva upptakten. *Hidden history* utgavs utan fanfar 2014. Amazon.uk erbjuder sin Kindle-version för facila åtta pund. Dock endast för inhemska kunder. Övriga rekommenderas ladda ner för bortåt 20 dollar från Amazon.com. För en e-bok något helt unikt! Men köp pappersversionen i svensk e-handel. Den kan till skillnad från en e-bok lånas ut – och gå i arv. Ett historiskt väl dokumenterat tidsdokument – eller ännu en konspirationsteori? Välj själv, men varför denna totala tystnad nu då man förr alltid mött varje alternativ förklaring med sådan aggressivitet? Men tänk efter; inget första världskrig ingen kaotisk Weimarrepublik och ingen Hitler. Bara en sån sak...

ÅKE W BERGH